

Arrest

nr. 47 233 van 13 augustus 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. DECHERF, die loco advocaat E. TRIAU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Armeens staatsburger, geboren op 16 januari 1978 te Jerevan, met laatste officieel adres in Nubarashen, 11e straat, Jerevan, huwde officieus in Odessa, Ukraïne, met V. V., die u in augustus 2007 in Moskou hebt leren kennen. Uw echtgenoot kende problemen in Armenië en vluchtte daarom naar Groot-Britannië, waar hij erkend werd als vluchteling. Na uw officieus huwelijk te Odessa werd u in Armenië opgepakt en vastgehouden. U werd beschuldigd van drugbezit, maar uw aanhouding was een voorwendsel vanwege de autoriteiten om uw man te vatten. U voelde zich vanaf dat moment gevisieerd in Armenië door de problemen die uw man er heeft gekend en u besloot te vluchten. U wilde uw man naar Groot-Britannië achterna reizen, maar u strandde in België. In afwachting van uw definitieve vestiging in Groot-Britannië, bij uw echtgenoot, vroeg u asiel aan in België.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat uw man Armenië verliet omwille van de problemen die hij er kende. U verklaart dat u problemen kreeg omwille van uw man. Uw arrestatie was bedoeld om uw man te vatten.

Welnu, u kunt over enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas onaannemelijk weinig concrete informatie verschaffen, waardoor u er niet in slaagt om een gegronde vrees ten aanzien van uw herkomstland aannemelijk te maken.

Uw man was Armenië ontvlucht omwille van bepaalde problemen. Ik stel vast dat u verklaart niets te weten over die problemen. U weet enkel dat uw man onderkolonel was tijdens de oorlog in Nagorno-Karabach en heeft meegevochten (gehoorverslag CGVS, p.13), maar verder wilde uw man niets kwijt over zijn verleden (gehoorverslag CGVS, p. 12). U weet niets over eventuele politieke problemen die hij zou gehad hebben en evenmin kunt u zeggen door wie uw man is lastig gevallen in zijn herkomstland (gehoorverslag CGVS, p.13). Aangezien u de motieven voor uw vertrek uit uw herkomstland quasi volledig verbindt aan de problemen van uw man, maar hieromtrent geen bruikbare informatie kunt geven, slaagt u er niet in uw gegronde vrees ten aanzien van uw herkomstland aannemelijk te maken.

U werd opgepakt na uw terugkeer uit Odessa. Door u valselijk te beschuldigen van drugbezit, hoopte de politie uiteindelijk uw man te kunnen arresteren (gehoorverslag CGVS, p.14). U verklaart dat u geen idee hebt hoe de politie kon weten dat u bij uw man bent geweest in Odessa (gehoorverslag CGVS, p.12); daaromtrent slaagt u er niet in om enige aanvaardbare uitleg te geven, hetgeen de aannemelijkheid van uw relaas eveneens in ongunstige zin beïnvloedt.

U verklaart op 3 januari 2009 opgepakt te zijn, toen u terugkeerde uit Odessa (gehoorverslag CGVS, p.9). U moest een document tekenen waarin u bekende drugs te bezitten (gehoorverslag CGVS, p.9). U verklaart niet te weten wat er gebeurd is met het door u ondertekende document (gehoorverslag CGVS, p.11). U wist evenmin van wie of van welke instantie het document uitging (gehoorverslag CGVS, p.11); het hield u niet bezig. Tenslotte weet u niet of het document heeft geleid tot een rechtszaak tegen u (gehoorverslag CGVS, p.14). Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij redelijke inspanningen doet om te informeren naar mogelijke vervolgingsfeiten. Uit het voorgaande besluit ik dat u dergelijke inspanningen niet hebt gedaan, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan uw gegronde vrees voor vervolging.

Evenmin kunt u aannemelijk maken dat er een gegronde vrees in uw hoofd bestaat voor andere vervolgingsfeiten. Zo verklaart u dat uzelf, noch uw familie ooit eerder problemen hebben gekend met de politie (gehoorverslag CGVS, p.14). U verklaart dat u van uw herkomstland, in casu Armenië, houdt, en dat u er fijn en vreedzaam hebt geleefd (gehoorverslag CGVS, p.14). Dergelijke verklaringen zijn niet van die aard dat ik kan concluderen dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat.

Tot slot zijn uw verklaringen in verband met de vlucht uit uw herkomstland en de organisatie van die reis, niet overtuigend. Over het oversteken van grenzen beweert u dat er geen enkele afspraak werd gemaakt (gehoorverslag CGVS, p.5). U verklaart dat eventuele afspraken enkel zijn gemaakt met de schoonzoons van uw tante en dat u zonder documenten hebt gereisd (gehoorverslag CGVS, p.5). Aan de hand van informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande. Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat uw passeur, die met een illegale reis een aanzienlijk risico neemt en bovendien strafrechtelijke vervolging riskeert, geenszins rekening heeft gehouden met dergelijke controles en met u geen enkele afspraak heeft gemaakt over wat u in voorkomend geval moest zeggen of doen.

Gezien bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen. U legt een kopie voor van een gedeelte van uw paspoort, kopie van de verblijfstitel van uw echtgenoot in Groot-Britannië, voor eensluidende fotokopie van uw officieel huwelijk en de geboorte van uw dochter, een document waarmee uw echtgenoot een verblijfplaats in Groot-Britannië werd toegewezen en kopieën van 2 notariële akten in de Oekraïense taal. De gegevens in neergelegde stukken worden door mij niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) aan.

Zij stelt dat de motivering gebrekkig is. Met betrekking tot de inhoud van deze motieven voert zij aan dat het feit dat zij geen preciezere informatie kan verschaffen te wijten kan zijn aan het feit dat haar man mogelijks haar niet inlichtte om haar niet in gevaar te brengen. Voorts voert zij aan dat de autoriteiten wisten dat zij bij haar man in Odessa was, daar zij hem volgen en bijgevolg ook op de hoogte zijn van haar reilen en zeilen. Verzoekster ontvluchtte Armenië na haar aanhouding zodat zij niet weet wat er nadien gebeurde, in het bijzonder met de ondertekende documenten. Zij besluit dat de mogelijkheid dat haar reisverhaal enkele leemtes bevat, niet wegneemt dat er in haren hoofde een gegronde vrees voor vervolging in haar land van herkomst bestaat.

2.2.1. Verzoekster voert een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen.

De bestreden beslissing is gesteund op de bevinding van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster manifest onwetend is aangaande de problemen van haar echtgenoot die hebben geleid tot zijn erkenning als vluchteling in Groot-Brittannië. Zij kon enkel aangeven dat hij onderkolonel was en gevochten heeft in de oorlog in Nagorno-Karabach, maar weet geenszins welke politieke problemen hij zou hebben gekend. Deze onwetendheid is onaanvaardbaar nu blijkt dat verzoekster haar vraag naar internationale bescherming integraal steunt op het verleden van haar man. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier (gehoorverslag van 10 februari 2010, p. 13). Verzoeksters argument dat haar echtgenoot haar waarschijnlijk uit bescherming niet inlichtte is een veronderstelling die niet overtuigt.

Voorts bleek verzoekster ook in het ongewisse over hoe de Armeense autoriteiten haar op het spoor kwamen. Haar huidige bewering dat haar man gevolgd wordt is andermaal een a posteriori-veronderstelling. Tijdens het gehoor verklaarde verzoekster hoegenaamd niet te weten hoe de Armeense autoriteiten haar hebben opgespoord (gehoorverslag van 10 februari 2010, p. 12). De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze stelt dat het niet aannemelijk is dat deze autoriteiten op de hoogte zouden zijn van hun huwelijk in Odessa, temeer daar het een officieus huwelijk betreft en daar verzoeksters echtgenoot reeds jaren erkend is als vluchteling in Groot-Brittannië, nog van voor verzoekster hem zelfs ontmoette in augustus 2007 en hij al zes jaar ginds woont (gehoorverslag van 10 februari 2010, p.12).

Verzoekster minimaliseert de vaststelling dat haar relaas inzake haar reisroute enkele leemtes bevat. Uit de bij het administratief dossier toegevoegde informatie (stuk 18) blijkt nochtans dat aan de buitengrenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het gegeven dat verzoekster niet in staat blijkt te verduidelijken welke reisroute zij volgde en welke documenten zij zou moeten voorleggen indien zij gecontroleerd zou worden, ondermijnt finaal haar reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid. Volledigheidshalve merkt de Raad te dezen op dat verzoekster slechts een fotokopie van een aantal pagina's uit haar paspoort voorlegt.

Mede gelet op de ontstentenis van enig concreet bewijsstuk kan aan verzoeksters relaas geen geloof worden gehecht.

2.3.1. Verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom geen toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet wordt gemaakt. Zij voert andermaal de schending van de motiveringsplicht aan en volhardt te vrezen voor een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zij verwijst dienaangaande naar de willekeurige aanhouding die aan de basis van haar vlucht lag.

2.3.2. Het argument dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd opgenomen, mist feitelijke grondslag. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft hiertoe op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing besloten. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de

beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet gemotiveerd zou zijn. In zoverre verzoekster haar vraag voor subsidiaire bescherming op haar asielrelaas steunt, dient vastgesteld te worden dat zij, omwille van de ongeloofwaardigheid van dit relaas, ook niet aannemelijk maakt dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Bovendien is geen gegeven voorhanden dat in Armenië een situatie van willekeurig geweld ten gevolge van een internationaal of binnenlands conflict heerst, zodat evenmin toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

2.4. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

De bestreden beslissing is gesteund op pertinente gronden, die de Raad beaamt en overneemt.

Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend en tien door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. HOFFER